

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10.08.2015r. W. G. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z żądaniem zasądzenia od pozwanego kwot 8500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a ponadto kwoty 167 złotych, tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.03.2015r., do dnia 31.12.2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1.001.2016r., do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie pozwu reprezentujący inicjatorkę postępowania pełnomocnik wskazywał, iż w dniu 12.01.2015r. na skrzyżowaniu przy ulicy (...) w B. doszło do kolizji drogowej w wyniku której powódka doznała więzadłowego urazu szyjnego odcinka kręgosłupa, jak też urazu głowy. Sprawca kolizji dysponował ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Po wypadku powódka odczuwała zawroty głowy i silny ból w górnej części kręgosłupa. Pomimo zabiegów rehabilitacyjnych i fizjoterapeutycznych W. G., jak wskazał pełnomocnik do chwili obecnej cierpi na nieustanne bóle kręgosłupa w odcinku szyjnym. W związku z odczuwanymi dolegliwościami powódka we własnym zakresie ponosiła koszty usług medycznych, zabiegów fizjoterapeutycznych, badań lekarskich, jak też koszty zakupu leków przeciwbólowych.

Pozwane towarzystwo ubezpieczeń tytułem zadośćuczynienia za krzywdę decyzją z 22.05.2015r. Przyznało W. G. kwotę 1500 złotych.

Zdaniem pełnomocnika dochodzona z pozwie kwota zadośćuczynienia koresponduje z uciążliwościami związanymi z obrażeniami ciała, jak też cierpieniami fizycznymi i psychicznymi doznanymi przez powódkę w rezultacie wypadku z 12.01.2015r.. Jak stwierdził pełnomocnik w wyniku urazu W. G. została zmuszona do wycofania się ze swego normalnego trybu życia, wycofania z życia towarzyskiego i rodzinnego, co wpłynęło negatywnie na jej ogólne samopoczucie.

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew z 7.06.2016r. wniósł o oddalenie wytoczonego powództwa w całości. Uzasadniając zajęte stanowisko procesowe przyznał, iż ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie (...) w dniu 12.01.2015r. doprowadził do kolizji z pojazdem f. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w którym znajdowała się powódka. Powyższe stanowiło podstawę do przyjęcia przez ubezpieczyciela odpowiedzialności odszkodowawczej i wypłacenia powódce kwoty 1500 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną w rezultacie wypadku krzywdę. W ocenie pełnomocnika wypłacona kwota wyczerpuje powinność świadczenia ubezpieczyciela za skutki wypadku. Jak wskazał, uszkodzenia pojazdu w wyniku kolizji z 12.01.2015r. Były śladowe zaś siła uderzenia niewielka, a co za tym idzie powódka nie mogła doznać tak poważnych i trwałych urazów jak opisane w pozwie. Zdaniem pełnomocnika wypadek rzeczywiście wywołał u powódki niewielkie dolegliwości bólowe zaś W. G. wymagała po zdarzeniu krótkotrwałego leczenia, jednakże dolegliwości te nie miały tak poważnego charakteru jak wskazywany przez inicjatorkę postępowania. Uraz kręgosłupa w odcinku szyjnym nie spowodował uszczerbku w układzie kostnym. W. G. nie straciła przytomności, nie wymiotowała, nie miewała zawrotów głowy, nie doznała stłuczeń, obić czy też zadrapań.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 12.01.2015r. na skrzyżowaniu ulic (...) i (...) w B. w tył stojącego na czerwonym świetle przed sygnalizatorem, kierowanego przez K. Z. samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uderzył pojazd S. (...), kierowany przez M. C. (1), posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Pasażerka samochodu F. (...) W. G. w wyniku kolizji doznała urazu głowy bez utraty przytomności, jak też urazu więzadłowego kręgosłupa szyjnego, skutkującego 5% długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Po kolizji powódka udała się na szpitalny oddział ratunkowy, gdzie stwierdzono więzadłowe uszkodzenie kręgosłupa szyjnego i założono kołnierz ortopedyczny, zlecając dalsze leczenie w poradni ortopedycznej i wystawiając zlecenie na zaopatrzenie w kołnierz pólshytywny. Tego samego dnia przeprowadzono badanie KT głowy nie stwierdzając cech krwawienia wewnątrzczaszkowego i

przemieszczeń struktur mózgu. Po kolizji powódka zaczęła leczyć się z powodu pojawiających się bólów głowy, jak też dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego, utrzymującymi się do chwili obecnej, wymagała leczenia farmakologicznego (przyjmowała leki przeciwbólowe, jak również leki zmniejszające napięcie mięśni), nadto zaś korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych. Doznany uraz do chwili obecnej skutkuje występowaniem u powódki zaburzeń czucia w obrębie rąk.

Powyższy stan faktyczny ustalony na podstawie dokumentów z akt szkody (k.75-150), zeznań M. C. (2) (k.198), nadto zaś w oparciu o sporządzone w toku postępowania opinie biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, neurologii, ortopedii i rehabilitacji (k.203-215), (k.244-245), (k.271-275), (k.294-303), (k.324-327), (k.352-353), (k.363-365) nie budził wątpliwości. W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza zaś opinii opracowanej przez biegłych za niewątpliwy uznać należało fakt doznania przez W. G. wskazanych powyżej urazów. Jak wyjaśnił biegły R. B. nawet przy niewielkich prędkościach zderzeń pojazdów, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, z uwagi na znaczne przeciążenia działające na organizmy kierowcy i pasażerów, może dochodzić do powstania groźnych urazów odcinka szyjnego kręgosłupa.

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda ta wystąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą odpowiedzialności nie ponosi. Gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Art. 436 § 2 k.c. wskazuje natomiast, iż w przypadku wyrządzenia szkody osobom przewożonym z grzeczności - jak miało to miejsce w niniejszym przypadku - posiadacz pojazdu za szkodę odpowiada na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy (art. 415 k.c.).

Okoliczność niewątpliwą w świetle zeznań złożonych przez M. C. (1) stanowiło, iż to w/w doprowadził do wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 12.01.2015r., albowiem na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nie zachował należytej ostrożności i najechał na tył poprzedzającego go samochodu osobowego marki F. doprowadzając do zderzenia pojazdów. W wyniku uderzenia pasażerka pojazdu F. (...) doznała obrażeń ciała.

Wątpliwości Sądu nie budziło również, iż (...) S.A. w W., na mocy zawartej z posiadaczem pojazdu S. umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wywołane ruchem pojazdu jest zobligowane do naprawienia szkody. Stosownie bowiem do dyspozycji art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z kolei wedle dyspozycji art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Podstawą zgłoszonego w tymże procesie żądania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez W. G. był art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przesłanki do wystąpienia o przyznanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w zasadzie są analogiczne jak w przypadku dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody majątkowej. Powszechnie przyjmuje się, iż zadośćuczynienie jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest zrekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych, a zatem szkody niemajątkowej. Jest to swoiste wynagrodzenie za doznane cierpienia, ból fizyczny, negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia. Tak więc odwołując się do ogólnych zasad odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynów niedozwolonych należy wskazać, iż podstawową przesłanką takiego roszczenia jest fakt doznania szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z działania bądź zaniechania kwalifikowanego jako czyn niedozwolony, naruszający dane dobro osobiste określone w przepisie

art. 444 k.c. Pojęcie „sumy odpowiedniej”, użyte przez ustawodawcę w art. 445 § 1 k.c., w istocie ma charakter niedookreślony. Tym niemniej jednak w judykaturze wskazywane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. I tak zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia za doznaną krzywdę musi być przy tym rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Przyznane świadczenie pieniężne musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną, wymierną wartość dla samej osoby poszkodowanej, a jednocześnie jego wysokość nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, winna być odpowiednia w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego W. G. z tytułu krzywdy doznanej na skutek zdarzenia z dnia 12.01.2015 roku sąd wziął pod uwagę w pierwszej kolejności zakres odniesionych przez nią obrażeń, ich leczenia i związanych z tym cierpień fizycznych.

Doznane przez powódkę obrażenia wiązały się z cierpieniem fizycznym, koniecznością stosowania kołnierza ortopedycznego, utrudnieniami w wykonywaniu czynności życia codziennego, skutkowały także koniecznością poddawania się przez W. G. zabiegom rehabilitacyjnym i fizjoterapeutycznym i leczenia farmakologicznego. Jak wskazano, doznany uraz również w chwili obecnej rzutuje na stan zdrowia powódki w postaci utrzymujących się zaburzeń czucia w obrębie rąk.

W ocenie sądu w kontekście doznanych przez inicjatorkę postępowania w wyniku wypadku obrażeń (krzywdy) należało zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki kwoty 4000 złotych. Wraz z wypłaconą uprzednio przez ubezpieczyciela należnością w rozmiarze 1500 złotych przyznana w wyroku kwota stanowi adekwatne do doznanego przez W. G. uszczerbku na zdrowiu zadośćuczynienie. W pozostałym zakresie, to jest w odniesieniu do objętej punktem 1 pozwu kwoty 4500 złotych powództwo podlegało oddaleniu.

Za uzasadnione do kwoty 60 złotych, stanowiącej należność z tytułu udokumentowanych kosztów zabiegów fizjoterapeutycznych (k.39), w kontekście poczynionych przez biegłego z zakresu ortopedii C. K. (k.303) ustaleń odnoszących się do poniesionych przez inicjatorkę postępowania kosztów leczenia sąd uznał żądanie zasądzenia odszkodowania z punktu 2 pozwu.

W pozostałym zakresie wytoczone powództwo podlegało oddaleniu.

Mając na względzie tę okoliczność, iż ustalenie zakresu finansowej powinności świadczenia ubezpieczyciela z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę nastąpiło na datę wyrokowania o powinności uiszczenia odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia co do kwoty 4000 złotych sąd orzekł na podstawie art.481k.c. od dnia 19.07.2017r., do dnia zapłaty.

O powinności uiszczenia odsetek z tytułu odszkodowania (w zakresie kwoty 60 złotych) sąd orzekł na podstawie art.481k.c. od dnia 15.08.2015r., do dnia zapłaty, mając na względzie 30 dniowy termin na podjęcie decyzji o przyznaniu odszkodowania, jak też uwzględniając tę okoliczność, iż zgłoszenie roszczenia z tytułu odszkodowania zostało dokonane pismem z 15.07.2015r. (k.97), zatytułowanym „wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy”.

Mając na względzie tę okoliczność, iż określenie zakresu finansowej powinności świadczenia ubezpieczyciela z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę podlegało ocenie sądu, sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu należnymi przeciwnikowi procesowemu na podstawie art.100 zdanie 2k.p.c. odstępując zarazem od obciążania powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi na podstawie art.100 zdanie 2k.p.c. w zw. z art.113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i nakazał pobranie od pozwanego obciążającej stronę pozwaną części nieuiszczonych kosztów sądowych.